

ผมขอร้องนะ..ครู

นำเสนอเมื่อ : 20 เม.ย. 2559

ผมขอร้องนะ..ครู

เด็กชายทำอะไรไม่ได้มาก คำสั่งของครูดุจอาญาสิทธิ์ เขาถือแผ่นฟิล์มเอ็กซเรย์ที่ตัดเป็นแบบตัวอักษรอังกฤษและตราของโรงเรียน ครูจะพ่นสเปรย์ใส่หมวกเด็กน้อยถือหมวกแล้วจับแผ่นฟิล์มเอ็กซเรย์ให้แนบกับหมวก

“ครูครับ..ผมขอเถาะครู...ผมแพ้..” คำพูดของนักเรียนป.4 คนหนึ่งกล่าวกับครูของเขา น้ำเสียงอ่อนวอนอย่างยิง อ่อนวอนเท่าที่เด็กอายุ 10 ขวบจะขอร้องได้

“ก็แค่ถือฟิล์มเอ็กซเรย์นี่ ครูจะพ่นสเปรย์ใส่หมวกแค่นี้เอง” ครูผู้หญิงพยายามชี้แจงด้วยน้ำเสียงเบื่อหน่าย

“แต่ครูครับ..ผมขอร้องนะ..ครู..ผมแพ้สารสเปรย์ นี่ก็มีหัวไปหมดแล้ว”

“แค่ถือเพิ่มอีกอันเดียว พ่นหมวกให้เพื่อนหน่อยไม่ได้หรือไง” ครูชี้แจง

“ทำไมไม่ให้เขาครูเองล่ะ”

“เขาไม่ค่อยสบาย เพื่อนแพ้ ถือให้เพื่อนหน่อย ครูพ่นสเปรย์ใส่หมวกแค่นี้เอง แค่อถือฟิล์มเอ็กซเรย์ ครูตัดให้เป็นแม่แบบแล้ว พ่นลงหมวก ก็จะมีตราสัญลักษณ์ของโรงเรียน จะได้ใส่ซอมเดินแถววงโยธวาทิตได้ แบบเดียวเอง”

“แต่ผมก็ไม่สบายนะครับ” เด็กชายอ่อนวอน “ผมแพ้สารสเปรย์ เป็นภูมิแพ้ น้ำมูกผมไหลแล้ว เริ่มมีนหัวแล้วด้วย”

“ทำให้หน่อย เร็ว!! ครูสั่ง”

เด็กชายทำอะไรไม่ได้มาก คำสั่งของครูดุจอาญาสิทธิ์ เขาถือแผ่นฟิล์มเอ็กซเรย์ที่ตัดเป็นแบบตัวอักษรอังกฤษและตราของโรงเรียน ครูจะพ่นสเปรย์ใส่หมวกเด็กน้อยถือหมวกแล้วจับแผ่นฟิล์มเอ็กซเรย์ให้แนบกับหมวก เมื่อพ่นสีผ่านฟิล์มเอ็กซเรย์แม่แบบไป หมวกก็จะประทับนามยอโรงเรียนกับตราสัญลักษณ์ ใช้เวลาไม่ถึง 1 นาที ทุกอย่างก็จบ

ปัญหาก็คือ เด็กน้อยเป็นภูมิแพ้ เขาแพ้สารสเปรย์ พยายามขอครูว่าไม่ถือได้ไหม เขาแพ้สารสักอย่างในสเปรย์เป็นมาตั้งแต่เด็ก แต่ครูไม่ยินยอมหาวาชิซิลลาต เด็กน้อยต้องฝืนกายทนทำ เมื่อทำเสร็จ

แทนที่จะได้พัก เด็กน้อยจามฮัดเซย์ น้ำมูกไหล และมีนหัว แต่ครูยังบังคับให้เขาทำแบบเดิมอีกครั้ง

ด้วยหมวกของเด็กอีกคนที่เป็นอภิสิทธิ์ชน พ่อแม่คือผู้บริจาครายใหญ่ของโรงเรียน มีหน้ามีตาในสังคม ทำงานราชการใหญ่โตโอฬาร กินเงินภาษีราษฎร แต่กลับมีอำนาจศักดิ์ศรียิ่งกว่าลูกชาวบ้านทั่ว ๆ ไป

ด้วยความกลัวของครูสาวที่ว่าเด็กอภิสิทธิ์ชนมือจะเปื้อน จึงวอนให้เด็กอีกคนทำให้หน่อย ครูกลัวว่า ผอ.จะติเตียนมีผลต่อเงินเดือน พยายามประคบลูกอภิสิทธิ์ชนมากกว่าลูกราษฎรอันเป็นลูกชาวบ้านจำนวนมากของโรงเรียนแห่งนี้

เมื่อเด็กน้อยจับแผ่นฟิล์มเอ็กซเรย์กับหมวก ครูเตรียมฟัน เมื่อฉีดไปได้ไม่นาน ลูกอภิสิทธิ์ชนมองดูอยู่ไม่ห่าง มันจะไปรู้เรื่องอะไร ก็เพราะอาการเลียอูยของผู้ใหญ่ มันจะแปรเปลี่ยนเด็กน้อยให้กลายเป็นอภิสิทธิ์ชนสมดังหวังในอนาคตข้างหน้า

ทันใดสะดุ้ง

เด็กน้อยลูกราษฎร หงายหลังหัวฟาดพื้นสลบไป ทุกคนต่างตื่นตระหนก ครูสาวหยุดการฉีดสเปรย์ อุ้มร่างเด็กน้อยไปโรงพยาบาล สรุปลูกน้อยเป็นภูมิแพจจริง ๆ ด้วย ชิบหาย...ครูสาวอุทานหลายครั้งในใจ

เหตุการณ์บานปลาย เมื่อสื่อมวลชนทราบเรื่อง ประเด็นข่าวจึงกลายเป็นมิดที่ถูกกลับโดยสื่อมวลชนเผยแพร่ออกไปสู่สังคม ไม่นานสังคมก็ซึ้นวักกลับมาควานหาแพะไ้ระบาย แนนอน แพะตัวนั้นคือ ครูสาวคนนี้

“เด็กเป็นภูมิแพ้ ก็ยังให้ทำแบบนี้อีก ถ้าเขาตายนะ ไอ้ครู มึงต้องตายตามไปด้วย”
คอมเมนต์ในโซเชียลมีเดียปรากฏเรียกยอดไลค์นับร้อย

“ครูเองช่วย ดูแลแต่ลูกคนรวย ลูกชาวบ้านมันไม่มีค่า ชีวิตมันไม่เท่ากันหรือไง”

“ไม่ควรมาเป็นครูอีก รักลูกศิษย์ไม่เท่ากัน”
นานาคอมเมนต์ปรากฏในอินเทอร์เน็ตอย่างเจียบปวด

ครูสาวคนนั้นตกเป็นแพะเต็ม ๆ ผอ.โรงเรียนก็ไม่ช่วย ผู้ปกครองเด็กอภิสิทธิ์ชนก็เจียบเหมือนเป่าสาวกกลางป่าซาราวยามดึก มีแต่นิวซีประณาม ด่าจากทุกสารทิศ เธอถูกคว่ำบาตรจากสังคมโรงเรียน จากครูด้วยกัน ทั้ง ๆ ที่ทุกคนนั้นแหละบอกเธอให้ดูแลลูกอภิสิทธิ์ชนคนนี้ แต่เมื่อเกิดเรื่อง ทุกคนกลับสละหนี และเรียกร้องความเท่าเทียมในสังคมโรงเรียนทันที

“โรงเรียนดูแลทุกคนเหมือนลูก ไม่มีใครดีกว่า เหนือกว่า ทุกคนมาโรงเรียน ก็เป็นลูกของเราทุกคน มีค่าศักดิ์ศรีเท่ากันทุกประการ” ผอ.โรงเรียนแถลงข่าวต่อหน้าสื่อมวลชน “สวนครูท่านนั้น แม่ผมจะสงสารเพราะฟังมาใหม่ แต่เพื่อชื่อเสียงและแรงเสียดทานกดดันจากสังคม จึงต้องขอให้ลาออกเอง..”

สรุปลเธอถูกบังคับให้ลาออก ชื่อแม่จะถูกปิด แต่ไม่นานในอินเทอร์เน็ต ชื่อและรูปหน้าตรงของเธอก็ว่อนหกรกระจายไปทั่ว ตอนนีสมัครงานที่ไหนก็ไม่ใ้ใครรับ ยิ่งเศรษฐกิจเป็นแบบนี้ เธอจะเอาเงินที่ไหนมาผ่อนบ้านผ่อนรถ เธอก็ทำตามทีครูรุ่นพี่รุ่นผู้ใหญ่บอกสอนสั่ง แต่พอเกิดเรื่องทุกคนก็หายหมด ติบหัวสงแลวกดเธอจมลงกับน้ำกะฉมาให้ตายอย่างเลือดเย็น เหลือเชื่อ

“ผมบอกครูแล้ว ผมขอร้องแล้วนะครู...ผมแพ้สเปรย์..ผมอยากบอกครูว่า ครูรับใช้พวกนี้ไปก็เท่านั้น พอเวลาจริงครูก็เหมือนสวะ ใส่ดิ่งตัดทิ้งไปเท่านั้นเอง พวกนี้ไม่สนใจครูหรอก แต่ผมไม่ได้บอก และขี้นบอกไป ครูก็คงไม่เชื่อผม”

มีเสียงร่ำลือว่า ครูสาวได้ยื่นเสียงกระซิบนี้ของเด็กน้อย เพราะเธอเขียนข้อความเป็นจดหมายไว้ใกล้ตัว แต่ไม่มีทางเป็นไปได้หรอก เด็กยังนอนอยู่โรงพยาบาล คงจะเพี้ยนและเสียสติจากแรงกดดันของสังคม ในที่สุดครูสาวก็ยึดตนไม่หลังโรงเรียนเป็นที่ตั้งเพื่อไขเชือกผูกคอตายอย่างสลด

ตอนเกิดเรื่องเป็นข่าวใหญ่โตระดับชาติ พอตอนตาย มีข่าวปรากฏแค่ขึ้นแท่น 5 บรรทัด
เพราะสังคมมองข้ามหาแพะตัวใหม่พร้อมเรื่องสดกว่า
ปล่อยชีวิตครูสาวแขวนคอตายผ่านไปในหน้ากระดาษอย่างเศร้าสลดหมดหน้าตาในความเป็นคน

.....

คอลัมน์ : นอนโรงพัก

โดย "ณัฐกมล ไชยสุวรรณ"

ที่มาจาก [หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ วันที่ 20 เมษายน 2559](#)